

ЧУДОМИР ПУНТОВЕТЕ

chitanka.info

Пунтове си има Станчо Барабанчикът — не можеш да му речеш нищо. Службата му е тъй наредена, значи, и си я изпълнява точ в точ. Затова след година, три месеца и нещо ще се оттегли на спокойствие и чист въздух в Генчоолувото кафене, ще си премятка броеницата, ще бистри политиката и дойде ли краят на месеца — трак! — на новата жилетка в горния джоб 735 лева пенсийка. Да си я взема, нека си я получава! Не му завиждам. Дай боже всекиму! Не ги краде човекът, а с труд и постоянство в службата си ги е изработил. Полагат му се.

Миналата година се обадили по телефона на кмета, че към пет часа следобед щели да минат през града трима министри, та да вземе мерки. Рипнал той, натиснал копчето, показал се разсилният и кметът му викнал:

— Скоро — рекъл, — Коста! Тичай да извикаш барабанчика отдолу!

— Той, господин кмете, днеска е метач към говеждия пазар.

— Тъй ли? — рекъл кметът. — Бре да му се не види и метенето, и намярата макар! Файтонджията — метач, пожарникарите — и те метачи; все метат и все по-мръсно става! Пък кой ще върши другата работа — не знам! Грабни — рекъл — барабана тогава, намери го, нахлуй му го на шията, веднага там, дето е, да почне да вика! Тичай! Хайде! Още ли си тук?

— Ами какво да вика бе, господин кмете?

— Какво? За министрите — какво! Хората може да са тръгнали вече, а ний нищо не сме направили. Ето, аз ще му напиша на една книжка какво да вика. Дай му я да чете и да вика! Хайде! Бързо!

Откачил разсилният барабана, взел бележката и изхвъркнал като вихрушка из общината. След него и кметът развял палто, поправяйки си връзката тичешком и бързайки да иде да се обръсне, както му прилича. Помощникът пък турил ключа на канцеларията, взел от амбулаторията един бинт и си вързал мустаците да щръкнат за целта. Почнали приготовления, въобще-изобщо, трескави. Тича Коста разсилният из града, пита, разпитва, тук Станчо Барабанчика, там, Станчо, най-после го открил под една слива в лозята край града. Набрал си грозде човекът и лапа ли, лапа чуждата собственост! Нахлузил му барабана на врата, дал му книжката и му рекъл:

— Викай, викай — рекъл, — лельоолу, моментално, че работата ти е спукана.

— А бе, Коста — рекъл той и си глътнал плюнката, — а бе ти луд ли си, да викам в чуждо лозе.

— Бягай тогава и както бягаш, тъй и викай, че министрите идат! Идат, ти казвам! Бягай!...

Стиснал Станчо барабана, дигнал пушилката надолу и щом стигнал първата къща накрай града, извадил книжката, нагласил се и:

„Тррр... тамтарара... тамтарара... тратата...“ — забарабанил изкусно и събрал всичките циганчета от махалата.

Като си прочел математа, разтворил си пергеля и хукнал по-нататък.

Втория път ударил барабана при моста до болницата и догде иде на третото място, до околийското, часът ударил пет. Казал си Станчо словесното и там и заситнил чевръсто по-нататък. Пред старата поща, тъкмо насъбрал кърпачите и кафеджиите и почнал да им открива новината вече наизуст, Лимбата, който се връщал с джигер в ръка от пазара, се обадил отдалеч:

— Охохоо!... Много си закъснял, аретлик! Че те минаха и си заминаха хората и сега вече са към Баните чак!

— Лимба — сопнал му се Станчо, — гледай си джигера и не се меси в моите работи!

Тикнал палките в горния джоб на куртката и поел по-нататък.

В шест часа без нещо се изстъпил наред площада и пак:

— Тррр... тамтарара... Съобщава се на почитаемите граждани... че днес в пет часа ще пристигнат господа министрите, на брой трима! На железниците... на пътищата и съобщенията... на вероизповеданията... и други... и се умоляват всички да излязат на пазара и да ги посрещнат, както му прилича!

Както си нареждал тъй, без да гледа от книжката, дотърчал един агент от общината и му завикал:

— Спри! Не викай! Ще се смеят хората! Министрите минаха и заминаха, какво си се развикал като луд!

Станчо хванал палката нервно и ревно:

— И ти ли бе, келеш! И ти ли, дете не можеш една галъта да караш, ще ме учиш какво да правя! Аз си зная службата — рекъл — и от зелена тиква семе не ща! Разбра ли? Зная си службата и наредбата. Имам девет пунта за викане, чу ли? Тук, на площада, ми е петият. Остават ми още четири: един — горе до черковната чешма, другият —

на Петка Иванкин до дюкяна и последният — в еврейската махала. Като ги обиколя всичките, ще спра. Тъй ме е наредил помощникът и от тебе ум не ща! Ти си гледай гальотата, а аз ще си гледам пунтовете. Разбра ли! Девет пунта имам! Галфон!...

Прегърнал барабана под мишница и закрачил нагоре.

Когато по мръкнало Станчо Барабанчикът съобщаваше в еврейската махала новината за пристигането на тримата министри в града ни, те вече приближаваха столицата.

Издание:

Чудомир. Точ в точ. Велико Търново: Фондация „Чудомир“, 1995.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.